

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

„Dumnezeu dragoste este” (1 Ioan 4:8)

IC XC
NI KA

FAMILIA ORTODOXĂ

- scrisoare de început** | pag. 1
Părintele Paisie Aghioritul:
Pentru ca să ne înnoim în duh
- editorial** | pag. 3
Gânduri la început de an
- prăznuiri** | pag. 7
Sfântul Lavrenție al Cernigovului
- pag. 11
Alexandru Mironescu –
savantul rugător
- cauzele bolilor** | pag. 16
Pornografia distruge celula
nervoasă și îmbătrânește
prematuro creierul
- minuni** | pag. 22
Sfântul Efrem de la Nea Makri,
mare făcător-de-minuni
al zilelor noastre
- interviu** | pag. 25
Vindecată de Mucenicii de la Aiud
- al optulea veac** | pag. 29
I se impune României cedarea
copiilor spre adopții internaționale?
- pag. 35 | **cu noi este Dumnezeu**
„Campionii destinului”
- pag. 41 | **convertiri**
Ortodoxia inimii
- pag. 47 | **cuvântul duhovnicului**
Părintele ieromonah Iustin,
starețul Mănăstirii Oașa:
„Credem noi oare în
Evanghelia lui Hristos?”
- pag. 52 | **teologica**
Biserica în fața crizei actuale.
Enciclică a Bisericii Greciei
- pag. 55 | **dialog cu cititorii**
„Odată ce te lași prins în
mrejele materialelor pornografice,
iad se face viața ta”
- pag. 58
Generația mea
- pag. 59 | **actualități**
Scrisori pastorale (fragmente)
- pag. 62
Susținem *Legea pentru
combaterea sărăciei extreme*

Respect pentru oameni și cărți

Gânduri la început de an

Familia Ortodoxă a intrat deja în al treilea an de când s-a născut ca și scriitură, un fel de strigăt al cuvântului scris în pustia lumii în care am ajuns să trăim. Este un an mai special pentru noi, fiindcă însăși Biserica Ortodoxă din România l-a închinat tainei nașterii cea de-a doua și unirii bărbatului și femeii în Hristos. Așa a rânduit Sfântul Sinod ca asupra Tainei Sfântului Botez și a Sfintei Cununii să stăruim mai mult în acest an, spre o înțelegere și o trăire mai adâncă a ceea ce înseamnă acestea cu adevărat.

Dar aceste două Taine definesc sau circumscriu cel mai bine sensul revistei *Familia Ortodoxă*. Prin Botez se lărgeste familia mai mare a Bisericii, primindu-se un nou membru în lăuntrul ei, iar prin cununie se adaugă o nouă familie la familia mai mare a lui Hristos. Amândouă sunt, așadar, taine ale nașterii, dar și ale unirii. Și nici una dintre ele nu este lucrătoare în viața noastră dacă nu punem înainte dragostea și jertfa care le-a născut.

Ne veselim la botez, dar, dacă nu era Jertfa Mântuitorului, rod al nesfârșitei iubiri de oameni a lui Dumnezeu, nu ar mai fi fost posibil să vorbim de moartea și învierea în Hristos. Ne bucurăm la nuntă, dar dacă întru aceasta nu se lucrează dragostea prin jertfa unuia pentru celălalt în Hristos, e ca și cum refuzăm darul lui Dumnezeu. Numai prilejuri de griji, neplăceri, certuri și suferință vor fi. Căci așa

spune apostolul: *Taina aceasta (n.n. a nunții) este mare, iar eu zic în Hristos și în Biserică.* Efesenii 5:32

Mari sunt aceste Taine, căci, primindu-le, Însuși Împăratul Cerului și al pământului ne vine în ajutor, ca unora care deja facem parte din familia Sa, Trupul Tainic al lui Hristos.

De aceea ne și veselim la nuntă și la botez, pentru că prin săvârșirea acestora ni s-a lărgit familia, numai că noi am uitat aceste înțelesuri

primordiale ale Tainei și le-am transformat poate prea mult în prilejuri de veselire, în petrecere, distracție și mai nou chiar în desfrânări. Auzim că acum unii au ajuns până într-acolo încât, deși își zic creștini, cheamă la petrecerea de după botez ursoitoare care să ursească copiilor. Ce nu face omul pentru a se distra!? Și pe urmă ne mirăm de ce sunt permanent bolnavi, de ce au spaime, sunt neliniștiți, de ce le merge prost și nici mintea nu prea-i duce, de ce nu ascultă, de parcă ar avea pe cel rău în ei. Oare botezul lor a fost făcut cu frică de Dumnezeu și cu luare aminte, cu credință și evlavie?! Sau mai mult L-au măhnit pe Domnul prin disprețul și batjocorirea celor sfinte? La botez „s-au distrat de minune”, prețul însă nu e prea mare!?

Nunțile, parcă mai rău decât botezurile, ajung să fie motive de beție și dezmăț. Taina nu mai este cinstită cu fecioria mirilor, dar nici măcar prin spovedanie și păzirea curăției trupești înainte de săvârșirea Sfintei Cununii. Nașii sunt aleși mai mult după situație materială sau relații familiale, decât pentru credința lor. Slujba, dacă se poate, să fie regizată și filmată cât mai profesionist, iar petrecerea cât mai lungă. Pe urmă, vin certurile din prima lună „a mierii”, supărări, probleme, necazuri și dureri. Anul trecut au fost mai multe divorțuri decât oricând altădată în istoria României. Și an de an ne depășim propriul record.

Mulți nici nu se mai cunună, pentru că nu au adunat încă banii necesari pentru petrecere. Și trăiesc așa, sărmanii, în păcatul desfrânării, fără binecuvântarea lui Dumnezeu spre nașterea de prunci, până li se secătuieste dragostea, până nu mai rămâne decât obișnuința și necesitatea unei descărcări hormonale.

Într-adevăr, botezul și nunta sunt motive de mare bucurie, dar fiindcă nu înțelegem că în Hristos sunt acestea și nu în petreceri, în necuviințe și desfrânări, toată veselia se transformă în tristețe. Și trăim, din păcate, urmările acestui fenomen la nivel național.

Peste optzeci la sută dintre români sunt botezați. Dar câți dintre noi urmăm poruncile Evangheliei? Câți dintre noi mărturisim cu curaj dreapta credință în fața celor în mijlocul cărora trăim? La câți dintre noi arde inima în piept de râvna pentru cele sfinte și simțim în adâncul ei dulceața harului Duhului Sfânt? Oare dacă suntem creștini nu ar trebui cu toții să simțim lucrurile acestea, sau ele sunt numai pentru sfinți... Dar noi nu am fost chemați cu toții să fim sfinți!?

Fiți sfinți, pentru că Eu sunt Sfânt, ^{1 Petru 1:16} zice Domnul.

Am intrat în anul 2011, și nu se poate să nu ne întrebăm: oare ce ne va mai aduce? Câți vom mai ajunge oare la capătul celălalt al său? Câți copii se vor naște? Câte nunți se vor săvârși? Dar avorturi și divorțuri, depresii și întristări? Cum vom mai câștiga banii pentru a ne plăti chiriiile, ratele, hainele și pentru a mânca!? Câtă fericire, durere, boală și suferință ne așteaptă?

Timpul are taina lui, pe care numai Dumnezeu o cunoaște, însă nimic nu e bătut în cuie pentru noi. Atât fericirea, cât și nefericirea, sănătatea și boala, viața și moartea sunt roadele alegerilor noastre, a relației pe care o avem cu Dumnezeu.

Nu putem însă să nu luăm în calcul puterile și stăpânirile lumii acesteia. Ele nu ne vor binele. Sistemele de urmărire depășesc și filmele de anticipație de acum câteva decenii.

Recenzii, articole, comentarii și cărți

mecanismele financiare ne îngenunchează tot mai mult, campaniile de vaccinare și desfrânarea generalizată sunt tot mai agresive. Se anunță mai multă sărăcie. Și de unde bani, când țara a fost vândută?... Va crește rata depresiilor și a sinuciderilor, a copiilor rămași fără părinți pierduți în fața televizoarelor și a internetului... Toate acestea și multe altele, mai mari răutăți anunță să se reverse din gura pandorei deschisă peste lumea întreagă.

Ați auzit de Congo? Undeva în mijlocul Africii, acolo unde magia neagră și idolatria e la ea acasă, și acolo a ajuns cuvântul lui Hristos prin părinții misionari ai Sfântului Munte și cu sprijinul Bisericii Greciei. Roadele? Convertiri, vindecări minunate și minuni ca în vremea apostolică. Oamenii aceia simpli la minte cred din toată inima, și pentru aceasta vorbesc adesea față către față cu Maica Domnului și cu sfinții.

Aici în Congo, deși sunt un popor mult îndepărtat de Dumnezeu Cel Adevărat, vara

aceasta s-a petrecut ceva care ar trebui să ne pună pe gânduri pe noi, cărora ne place să ne numim creștini. Guvernul, prin vocea primei doamne a țării, a chemat poporul ca trei zile să postească aspru, să se roage și să-și mărturisească păcatele în fața Domnului, pentru a fi miluiți și păziți cu brațul Său în vremurile grele pe care le traversează. Și așa s-au petrecut lucrurile: între 26 și 29 iunie anul acesta poporul congolez a postit precum ninivitenii de demult, s-a rugat și și-a mărturisit păcatele.

Oare noi, poporul român, astăzi, nu avem nevoie de o astfel de rugăciune? Nu ne-a ajuns cuțitul la os, de vreme ce sute de români se sinucid? Ori nu mai credem că Hristos ne poate ajuta? Nu mai credem în Dumnezeu, în purtarea Sa de grijă și în marea Sa milostivire față de oameni? Sau așteptăm ca guvernării să ne cheme la post și rugăciune?

Și pentru că ne aflăm la început de an, un an decisiv poate pentru viitorul apropiat al

poporului nostru, am întrebat pe părinții din Sfântul Munte ce putem face noi, în astfel de vremuri. Răspunsul a fost cât se poate de simplu. Dacă măcar cei care au o minimă conștiință creștină ar merge regulat la Biserică, ar ține posturile cu mult discernământ, dacă s-ar ruga mai cu luare aminte, mărturisindu-și păcatele și împărtășindu-se cu Trupul și Sângele Mântuitorului, România ar putea nădăjdui în vremuri mai bune. Este poate mai mult ca niciodată momentul să luăm în seamă aceste sfaturi și să ne trezim cu adevărat din hipnoza în care ne ține duhul lumii. În Hristos nu există pesimism, în El nu există înfrângere. Dacă suntem undeva înfrânți în viața noastră, dacă ne considerăm nefericiți și pierduți înseamnă că nu suntem cu adevărat cu Dumnezeu.

Avem și motive de optimism. Toate necazurile și suferința care vin peste noi au – și constatăm acest lucru tot mai des – o lucrare deosebită în viața duhovnicească a poporului nostru. Mulți se întorc către Dumnezeu și descoperă viața cea adevărată care nu este promovată în modă și pe micile ecrane. Din infractori, unii au ajuns să lupte pentru credința și libertatea neamului. Sunt și dintre aceia care după crime îngrozitoare și peste zece ani de pușcărie s-au căit și au ajuns cu simțire duhovnicească să trăiască în Hristos. Alții, după ani de consum de droguri, s-au lăsat brusc în urma unei descoperiri dumnezeiești și au devenit doctori și buni creștini. Și mulți, foarte mulți, după ani din tinerețe pierduți cu distracțiile și desfrânarea, s-au trezit ca dintr-un vis și cu ajutorul spovedaniei au ajuns să-și facă o familie creștină, luptând îndeosebi împotriva modei și propagandei desfrâului care le distruge tinerilor viața. Acestea toate sunt minuni, cele

mai mari minuni ale lui Dumnezeu, căci El nu vrea pierderea omului, ci mântuirea sa.

Dacă nu ar fi ispita și boala dezbinării de care suferim noi românii, cu totul altfel ar sta lucrurile. Nu suntem uniți în lucrarea faptei celei bune. De fapt, nu se văd semnele unirii întru Hristos. Și nu trebuie să căutăm în altă parte rezolvarea. Problema pe care ne-o punem este: Ce facem noi, cei care citim aceste rânduri și avem, să spunem, dorința de a trăi creștinește?! Oare, dacă numai noi, cei care citim această revistă, 10-20.000 de creștini ortodocși, am avea mai multă râvnă în trăirea și mărturisirea adevărului, nu am putea influența înspre bine pe cele câteva sute de mii de români cu care venim în contact direct?

Acesta este gândul pe care îl avem la început de an: să încercăm să ne unim în rugăciune și în lucrarea binelui, cu conștiința că Hristos iubește aceasta și multă binecuvântare vom primi și o vom simți în viața noastră. Și pentru a nu lăsa lucrurile doar la nivelul unor „vai”-uri și figuri de stil – căci idei și vorbe la poporul nostru sunt multe –, vă îndemnăm să ne transmiteți pe telefonul, e-mailul sau adresa redacției, propunerile dumneavoastră privitor la ceea ce putem face efectiv împreună spre a atrage mila lui Dumnezeu asupra neamului nostru. Desigur că păstorii Bisericii ne-ar putea pune o rânduială de viață, rugăciune și lucrare, dar așteaptă de la noi o inițiativă potrivit libertății cu care ne-a înzestrat Dumnezeu, pentru a putea și ei să-și adauge rugăciunile și binecuvântarea. Hristos bate la ușa neamului nostru, de noi depinde însă dacă Îi deschidem sau nu... ■

Gheorghe Fecioru

Sfântul Lavrentie al Cernigovului

(Trecut la Domnul la 6 ianuarie 1950)

S tarețul obișnuia adesea să stea de vorbă cu iubii săi fii duhovnicești despre vremurile din urmă, despre cum trebuie ei să păstreze trezvia.

„Astăzi votăm – e în regulă; nu este încă un vot pentru un singur conducător al întregii lumi. Dar de se va vota pentru așa ceva – este deja antihristul și nimeni nu trebuie să voteze.” Mai spunea: „Războiul va fi în așa chip, încât nu va mai rămâne nimeni, decât prin vătăuni”.

Spunea că vor mai rămâne doar două sau trei guverne, și vor spune: „Să ne alegem un împărat peste întreaga lume”.

„În vremurile de pe urmă, îi vor izgoni pe adevărații creștini; apoi îi vor lăsa pe cei bătrâni și slabi să se prindă de-o roată și să fugă după ei”.

Batiușka repeta adesea vorbele sale despre antihrist: „Va veni vremea când vor cere să fie un singur împărat peste pământ. Și oamenii vor fi înregistrați cu strictețe. Cei ce fac recensământul vor veni în casă, și soția va încerca să-l înduplece pe soțul ei: «Hai, bărbate, să iscălim. Doar avem copii, și altfel nu vom mai putea cumpăra nimic pentru ei». Și soțul va zice: «Soție dragă, fă precum voiești, însă eu mai bine mor decât să iscălesc pentru Antihrist!»... O imagine cutremurătoare a viitorului”, încheie Starețul.

„Va veni vremea”, mai spunea Părintele Lavrentie, „când vor restaura chiar și bisericile închise, și le vor repara nu doar în afară, ci și pe dinăuntru. Vor auri turlele bisericilor și ale clopotnițelor. Dar când vor isprăvi, va începe domnia antihristului. Rugați-vă ca Domnul să ne îngăduie mai multă vreme, ca să ne putem întări, căci ne așteaptă vremuri înfricoșate. Vedeți cu câtă viclenie se pregătește totul? Toate bisericile vor fi pline de măreție, ca niciodată până atunci, însă nu trebuie să mergeți în acele biserici. Antihristul va fi încoronat ca un împărat, într-o biserică mare din Ierusalim, cu participarea clerului și a Patriarhului.

Va fi liberă trecere de intrare și de ieșire din Ierusalim, pentru toți. Dar să nu încercați să vă

Respect pentru oameni și cărți

duceți acolo, căci totul se va face pentru a înșela.

Antihristul se va naște dintr-o desfrânată – o evreică din cel de-al doisprezecelea trib «al curviei». Încă de tânăr va fi foarte înzestrat și isteț, mai ales după ce, la vârsta de doisprezece ani, plimbându-se cu mama sa în grădină, îl va întâlni pe satana, care va veni dintru adâncuri și va intra într-însul. Băiatul se va cutremura cu înfricoșare, dar satana va zice: «Nu te teme, te voi ajuta». Și acest băiat va crește ca Antihrist, sub chip omenesc. La încoronarea sa, când se va citi Simbolul Credinței, nu va îngădui să se citească drept; acolo unde cuvintele îl arată pe Iisus Hristos drept Fiul lui Dumnezeu, le va da deoparte și se va recunoaște numai pe sine. Iar atunci Patriarhul va striga că acesta este Antihristul, și pentru aceasta va fi omorât...

Prorocii Enoh și Ilie vor veni din ceruri, și vor explica și ei tuturor oamenilor și vor striga cu glas mare: «Acesta este Antihristul, nu-l credeți». Și el îi va omori, însă ei vor învia și se vor înălța la ceruri.

Antihristul va fi foarte cunoscător în toate felurile de înșelare drăcească, și va face semne mincinoase. Întreaga lume îl va auzi și îl va vedea. Va «însemna» pe toți «oamenii săi» cu un semn. Va urî pe toți creștinii. Atunci va începe prigoana din urmă a sufletelor creștinești ce vor tăgădui semnul satanei.

Prigonirea creștinilor

Prigoana va începe de îndată, în pământul Ierusalimului, și apoi în întreaga lume se va vărsa sângele în numele Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Mulți dintre voi, copiii mei, vor trăi în această vreme înfricoșată”.

Semnul său va fi în așa chip, că va fi un lucru vădit de îndată dacă cineva l-a primit sau nu. Creștinii nu vor putea cumpăra sau vinde nimic. Însă nu deznădăjduiți. Domnul nu-și va părăsi copiii. Să nu se teamă nimeni!

Vor fi biserici, însă creștinii ortodocși nu trebuie să intre într-însele, căci acolo nu se va da Jertfa cea Nesângeroasă a lui Iisus Hristos; ci vor fi adunări satanice. Și din pricina acestei nelegiuiri, pământul va înceta să mai dea roadă; solul va crăpa de uscăciune, cu fisuri atât de mari, că cineva ar putea cădea în ele.

Îi vor ucide pe creștini, sau îi vor izgoni în locuri pustii. Iudeii vor fi strânși și ei într-un singur loc. Unii iudei, ce au trăit cu adevărat după legea lui Moise, nu vor primi semnul Antihristului. Ei vor sta și vor vedea faptele sale. Vor ști că înaintașii lor nu l-au recunoscut pe Hristos ca Mesia, dar acum Dumnezeu va îngădui ochilor lor să se deschidă și nu vor primi semnul Antihristului, ci Îl vor mărturisi pe Hristos și vor domni cu Hristos.

Însă tot norodul cel slab va urma satanei [antihristului] și, când pământul nu va mai rodi, oamenii se vor duce la dânsul, cerându-i să le dea pâine, iar el le va răspunde: «Solul nu mai dă grâu. Nu pot face nimic».

La fel, nu va mai fi apă; toate râurile și lacurile vor seca. Această năpastă va ține vreme de trei ani și jumătate. Dar, de dragul aleșilor Săi, Domnul va scurta aceste zile. În aceste zile, încă vor mai fi luptători puternici, stâlpi ai Ortodoxiei, ce se vor găsi sub puternica înrăurire a Rugăciunii lui Iisus. Domnul îi va acoperi cu harul Său atotțiitor, și ei nu vor zări acele semne mincinoase ce se vor pregăti pentru tot norodul.

Iarși vă spun, nu trebuie să intre nimeni în

Respect pentru oameni și cărți

acele biserici; ele vor fi lipsite de har!”

Auzind aceste vorbe, o maică spuse: „Ce va fi cu noi? Nu vreau să trăiesc să văd acea vreme”. „Dar ești tânără și poți trăi până atunci”, îi zise Starețul. „Ce înspăimântător!”, strigă maica. „Alege una din două – ori cele pământești, ori cele cerești”, îi răspunse Părintele Lavrentie.

Apoi Batiușka a adăugat: „Va fi un război” și acolo unde va avea loc, nu va mai rămâne nici un om. Dar, înainte de aceasta, Domnul va trimite boli celor slabi, și ei vor muri. Însă în timpul vremii lui Antihrist nu va exista moarte”.

„Cel de-al treilea Război Mondial nu va fi spre pocăință, ci spre distrugere”. O soră întrebă: „Atunci toți vor pieri?” „Nu, dacă cei credincioși se vor curăți cu sânge, atunci se vor alătura cetei mucenicilor, însă necredincioșii se vor duce la iad”, îi răspunse Batiușka. „Și până ce se va plini numărul îngerilor căzuți, Domnul nu va veni să judece lumea.

Dar la vremea din urmă [adică la sfârșit], Domnul va adăuga la numărul îngerilor pe cei în viață ce sunt scriși în Cartea Vieții, pentru a plini numărul celor căzuți”.

„Refacerea bisericilor va continua chiar până la venirea lui antihrist, și pretutindeni se va putea vedea o măreție nemaîntâlnită”, spunea Batiușka. „Ci fiți cumpătați în restaurarea bisericii noastre, a exteriorului ei. Mai degrabă, rugați-vă mai mult, mergeți la biserică cât mai e vreme, îndeosebi la Liturghie, în timpul căreia se dă Jertfa cea Nesângeroasă, pentru păcatele întregii lumi. Spovediți-vă și împărtășiți-vă cu Trupul și Sângele lui Hristos cât mai des, și Domnul vă va da tărie”.

Batiușka vorbea cu un anume ierodiacon (Gheorghe) despre vremurile din urmă, cu așa-i

Sfântul Prooroc Ilie Tesviteanul, în carul de foc

acoperită de lacrimi amare, spunând: „Mulți dintre clerici vor pieri în vremea Antihristului”. Părintele Gheorghe se întrebă: „Au nu voi pieri, căci sunt diacon?” Batiușka îi răspunse: „Nu știu”. Părintele diacon începu să plângă, căzu la picioarele Batiușkăi și îi ceru să se roage ca să se poată izbăvi de iad. Batiușka se ridică, se rugă și zise: „Bun. Se întâmplă ca unii să se îmbolnăvească, să moară și să intre în Împărăția Cerurilor”.

Și această profeție s-a împlinit. Acest diacon din Lavra Peșterilor, de la Kiev, era cunoscut maicilor din Cernigov. Fusese un om lucrător, ce săvârșea mult bine și cânta îndelung în biserică; dintr-o dată, se îmbolnăvi și, apoi, la scurtă vreme, a murit.

Adesea, Batiușka jelea și se ruga cu lacrimi, sau făcea ceva, plin de lacrimi. Maicile îl mângâiau,

Respect pentru oameni și cărți

dar el se împotriva: „Cum să nu plângă cineva, când hăul este plin de sufletele oamenilor?”

După o boală de câteva luni, Starețul Lavrentie a adormit, de praznicul Epifaniei (Botezul Domnului), în 1950, așa cum însuși spusese mai înainte. Trupul său a rămas în biserică de jos vreme de patruzeci de zile. Una din monahii povestea cum, la al treilea ceas al di-

mineții, a auzit cu limpezime cântarea unui cor de nenumărate glasuri. Fugi în chilie unde zăcea răposatul, dar acolo era liniște; doar un preot citea tăcut Evanghelia. Însăpăimântată, îi spuse că auzise cântări. El rămase uimit și îi zise că sufletul răposatului fusese întâmpinat în rai de către îngeri. ■

Traducere de Radu Hagiu

Maica Domnului, Oranta